

коли я востаннє думав про тебе? невже – і солодко тече під повіками малюнок: подорож. човник, що пливе в тіні дерев, похилених над водою. дзвінок велосипеда. твої руки в траві.
ми ловимо сонячних зайчиків, чи не так?
але зайці завжди прудкіші за нас.
тепер – мені доводиться підніматися.
я згадую. мені не під силу порахувати кроки. сходинки.
це вже зробив хтось до мене. сподіваюся тільки на його кроки. на його сходинки. на його шаблі.
я піднімаюсь.
я прокидаюся щодня, аби покинути свій безмежний край, аби долучитися, аби стати до праці, аби накопичувати та споживати, аби, аби, аби.
я спускаюся зі свого другого поверху. що знадвору? все менше мого часу, мого простору – людина може померти, дерево можна зрубати, можна виїхати, вивезти, можна зробити безліч всього.
я поспішаю.
я поспішаю, адже я завжди запізнююсь.
а ти?
доки я підходитиму до першого перехрестя, цикл переходу добіжить половини: ледве я повертаю праворуч, я одразу ж повертаю ліворуч.
тепер я по той бік вулиці.
перехрестя залишається позаду.
попереду – ще 2 світлофори, 2 транспортні розв'язки й облич в'язкі в'язки (я люблю тебе, люблю)
я люблю тебе, любове, люблю. перед першим з двох других – ліворуч часи, праворуч минути:
вічність в годинах і минуцність у кількості вигачених inhale exhale цигарок: розтинаючи туман,
омиваю зуби димом, кусаючи припухлі, завітрені губи мої губи губи згуби. Так, згуби, згуби мене,
дівчинко – рівно по першому кроці: куди йдеш?
ich робити wir робитен
du робитест ihr робитет
er&sie&es& робитет sie робитен
Sie робитен

отже, робитен wir.
постійно прямо, потім ліворуч через парк, далі двері.
масивні чорні двері андруховича мають тут, в нашому наземеллі, зовсім інший вигляд.
вгору сходами (я де ти ти де я де ти я де ти де ти) – (перший, другий, третій,)
ти любиш nirvana? all apologies@unplugged in ny?
regards.
розповідаю тобі, звиряюся.
чекаю на тебе.
на твої слова.
твої руки, котрі пахнутимуть моїм димом.
твое волосся, котрим пахнеш ти.
з твоїх рук я здатен випити навіть молоко.
а потім по цілому морю – тікати по снах від снів де снити нам у край,
оспіваний: вороним, напевне, йогансеном, напевне, семенком.
тепер ти.
ти теж ідеш.
ти десь там ти міняєш перехрестя, вулиці, двері, сходи, швидке fine або okaу, флірт, ключі, замки,
двері, що відмикаються і замикаються. як серця. або вуста.
дзвонитиме телефон, в коридорі танцюватиме жінка, плакатиме немовля (ти впізнала мене? ти?).
потім кава.
потім – все буде ще потім, а зараз, коли я так безмежно – мовчи.